

§ 45. Смертьта на Константина Тиха и
вцаряванъето на Лахана.

На-скоро тогьва Константинъ заболѣлъ отъ една рана на крака си, който былъ строшилъ, и падилъ отъ очитѣ на народа, като не е можалъ вече да ходи, нито на конь да ѣзди, но само въ колѣсница са возѣлъ. Отъ туй негово положеніе царцата са възползовала, та зела въ рѣцѣ юздытѣ на правленіето, съ което разполагала както си щѣла — и таквызи были повечето, да не кажемъ, сичкытѣ гъркини, които влазяли въ бракъ съ царскыя българ-дворъ. Народътъ отъ туй ёще ропщѣлъ на царя си и на придворнытѣ му, които были упоены отъ византійската нега и безпечность, а най-вече като гледалъ въ туй време и Татарытѣ да нападватъ и плѣнѣтъ предѣлытѣ на бѣлг. царство. Нечаканно едно обстоятелство ускорило К-новата смъртъ (1277).

По онѣзи времена въ България живѣялъ нѣкой пастырскый сынъ на име *Лаханъ-бърдоквеникъ*, който и самъ отъ начало былъ свинарь, но хитъръ и остроуменъ человекъ. Като остави свинарството, той събра доста чети отъ бездѣлны хора, и съ разбойничество зе да минува живота си. За скоро той достигъ голѣмо богатство и отъ разбойникъ объеви са главатаръ народенъ противъ Татарытѣ, които безпокояхъ мирнытѣ неговы еднородцы. Тѣй името на бърдоквеника по онуй време става чутовно за Българытѣ, каквото въ XV вѣкъ името на Иванка д'Аркъ — за Френцытѣ. И той, като нея, разказвалъ на другарытѣ си, че нѣкои светцы му са евявали и го увѣрявали, че былъ отъ Бога помазанъ да отхвърли хумотя и да земне въ рѣцѣ народното правленіе. Веднѣждъ, като са видѣлъ обиколепъ отъ по-много самовольници, които го направили свой водачь, той напада Татарытѣ надвилъ ги и сичкытѣ расирѣснѣлъ. Оттамъ името му ёще са прославило между